

19 M

ביעה
ANALYSIS

Vocis

שׁוֹפְטִים

Secundum

Consonarum Punctorum-
que Naturam.

Praemisso

Omnis Punctorum Mutationis
Fundamento

Ad

Illustrandum Tractatum

VIRI

Maximè Venerandi

DN. Alhardi de Raadt,

SS. Th. & Philol. Doctoris,

Cui Titulus

סוגית הנקוד

Demonstrata

à

Friederich Siegfried Ring / Francf.

March. SS. Th. & Phil. Cult.

BEROLINI, E Typographia Regia, 1715.

t.
*Viro
Max. Venerando
Dno Armesio
S. S. Th. Doct. et Pro-
fess. Ord.*

ANALYSIS

Vocis

DESCRIPTIO

Secundum

Consonantium Punctorum
que Naturam

trahunt

Omnia Punctorum Mutationis

Principia

Ab

Illustrandum Tractatum

VRRI

Maximiliano Venerabili

DN. Alberti de Rantz

SS. Th. & Phil. Doctoris

Col. Trinitatis

VRRI

Demonstratus

Græcæ & Latinæ

March. SS. Th. & Phil. Cult.

BEROLINIÆ Typographia Regia 1717

REVERENDISSIMO
atque
EXCELLENTISSIMO
DOMINO,
DOMINO
MARQUARDO
LUDOVICO
à PRINZEN.
REGIÆ MAJESTATIS
MINISTRO STATUS INTIMO
Et
SUPREMO MARESCHALLO,
ORDINIS BORUSSICI *EQVITI*.
RERUM ECCLESIASTICA-
RUM, FEUDALIVM
DIRECTORI.
SUMMI SYNEDRII
PRAESIDI.

ACADEM. REGIARUM
SUPREMO *EPHORO*.
COMITATUS RUPINEMSI
ET
TERRITORIUM BELLINENSIS
CAPITANEO.
CATHEDR. ECCLESIAE
MAGDEB.
CANONICO.

DYNASTAE IN CARO &c.
DOMINO ET PATRONO
SUI
SUBMISSE COLENDO

D. D. D.

Auctor.

Vir
Excellentissime.

QUumprimum Sacris
Theologiae me di-
cavi, in id maxime ex Do-
ctiff. Theologorum Consi-
lio incubui, ut prius, quam
ad ipsam Theologiam me
applicarem, illarum Scien-
tiarum & Linguarum Co-
gnitionem mihi compara-
rem, ex quibus, respectu
Nostrum, *Sacrae Scriptu-
rae* Lux accedit, quibus
que *Magnalia DEI* per-
VERBUM Ipsius manife-

10311

) 3 sta-

stata altius introspicere ac-
curatiusque scrutari vale-
mus. Inter quas ad finem
huncce consequendum
maximam utique *Linguae
Sanctae* Cognitio praebet
utilitatem: Cujus cum ali-
quos in me sentirem pro-
fectus, haec mihi non tan-
tum scire, sed & cum aliis
communicare unicus la-
bor erat. Quare de Me-
thodo sollicitè deliberavi,
qua potissimum *Linguae*
hujus *Elementa* Auditori-
bus meis traderem. Perpla-
cuit vero inter alias Viri Cl.
ALHARDI de *RAADI*
ingeniosissimus *Commen-*
men-

*mentarius de Punctationis
Natura, secundum quem
Analysin hancce institui ;
Cumque Librum illum
paucorum in manibus ver-
sari animadverterem, ideo
hanc Analysin, ad illius
praescriptum institutam,
publici juris feci, ut qui-
busdam saltem salivam
moverem, quo, licet Cl.
Auctoris Hypotheses non
receperint, ejus tamen
Commentarium Lectione
dignentur: Quem Cona-
tum meum TUO, VIR
PERILLUSTRIS, EX-
CELLENTISSIMO NO-
MINI inscribere aulus
lum*

sum ; Hasce enim Primiti-
as *TIBI* ob singularem in
Literatos Affectum *TU-
UM* & inaeſtimabilem Be-
nignitatem, Virtutem *TI-
BI* innatam, me debere exi-
ſtimavi. Perquam vero
reverenter *TE* rogo, ut
iſtud ſubmiſſimae meae
erga *TE* pietatis ſtudium
benevolentiffime inter-
preteris, & ſerena fronte
haſce qualeſcunque pa-
gellas accipias, *TUOQUE*
Favore digneris : Cujus
Benevolentiae memoriam
grato, quoad vivam, con-
ſervabo animo, debitisque
laudibus cum alias Virtu-
tes

res *TUAS* maximas, tum
inprimis *Benignitatem TU-*
AM venerabundus prae-
dicabo. Quod reliquum
est, indefessis *DEUM T.*
O. M. precibus oro atque
obtestor, ut *TE, VIR EX-*
CELLENTISSIME, sal-
vum ac sospitem confer-
vet, omnique felicitate cu-
mulatum virere ac florere
jubeat, quo *Musae* nostrae
Curae *TUAË* atque Tu-
telae, à *CLEMENTISSI-*
MO REGE commissae,
longa adhuc annorum se-
rie sibi de Praesidio *TUO*
gratulentur, *TUAQUE*
sub Umbra & Tegmine

)(

far-

sartae tectaeque floreat.
Quod ex animo vovet,
VIR EXCELLEN-
TISSIME,
PERILLUSTRI
NOMINI TUO

Omni pietate atque
observantia

Addictissimus

Friederich Siegfried Ring.

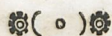

Præfatio.

Quemadmodum Cujuslibet studio Theologico operam navantis Objectum & Fundamentum est manifestata DIVINI NUMINIS Voluntas, quâ DEI & Hominis Viae, quomodo iratum Numen cum peccatore Salva sua justitia rursus conjungi possit, monstrantur; Sic & ejusdem primarium est Officium, Media & Instrumenta, ad hancce Voluntatem accurate percipiendam, indagare: Horum omnium primum & sic principale illarum Linguarum studium est, quibus Divini Interpretes usi

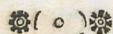
)) (2 sunt

sunt , quibusque haecce Mystera
 DEI nobiscum communicarunt ;
 Quarum Lingua Hebraea & Grae-
 ca à plurimis , haec Novi , illa Ve-
 teris Instrumenti Authentica agno-
 scitur ; Verum ut Vetus prius No-
 vo est Instrumento , cujus Fundamen-
 tum est ; sic & hujus Idiomatis Co-
 gnitio , quo illud Nobis revelatum ,
 prius altero à Nobis exigitur , quod
 est Lingua Hebraea : Nullius autem
 Linguae , neglectis primis ejus Ele-
 mentis , Proprietas & Genius ad-
 disci potest. Quare Doctiss. Viri ,
 quorum Manes posteri adhuc piâ
 mente venerantur , in eo maxime
 desudarunt , ut in Rationes inquire-
 rent , & tam admirandam & intri-
 catam Vocalium Mutationem , qua-
 lis in Linguis Occidentalibus haud
 observatur , demonstrarent , quo Ti-
 rones , qui plerumque hocce studium
 dissi-

*difficultatis & obscuritatis accu-
sant, praejudiciis suis liberarent:
quem Eorum Conatum tot editae
testantur Grammaticae,* quarum
alia aliam distinctione quidem an-
tecellit, licet cuique pro Scopu suo
remaueat Laus & aestimatio. In-
ter hos imprimis eminere videntur
Clariss. JOH. BUXTORFFIUS P.
in Thesauro suo Grammatico, &
superioris aetatis Celeberr. JAC. AL-
TINGIUS in Fundam. Lingu. He-
br. quorum Prior labore suo dignum
existimavit, in docentium & discen-
tium gratiam viam sternere, qua
ad Elementorum Cognitionem facili
negotio perveniri possit; in quo ta-
men à plurimis accuratior deside-
ratur Ordo: quorum desiderio
Posterior satisfecit, plurima ad-
dens, omnia certis §§. distinguens
sicque*

* V, Loescher. de Causis L. Hebr. p. m. 151.

ficque discentium memoriae succur-
rens. Verum nec Hic eo finem sibi
propositum consecutus est, quoniam
plurimi, Prob dolor! nescio utrum
docentium an discentium Vitio,
paragraphorum tantum servi eva-
dunt, insalutatis in ipsis contentis:
Cui Malo praeterito Seculo occur-
rit Cl. ALHARDUS de RAADT
in Comment. de Punctuationis Na-
tura, in quo difficillimam hancce
Materiam ad paucas revocavit Re-
gulas, Regularumque Causas ex
praemissis Definitionibus apprime
eruditus & ex ipso Linguae Hebraeae
genio depromptis adstruxit, eoque
Lectorem semper detinet attentum,
nec ullius Servitii periculum immi-
net, vel enim Auctorem intelligit Le-
ctor, tum scopum suum adeptus est,
vel Eum non intelligit, tum tamen
idem, qui ante fuit, manet, & quo

sa-

Monitum

ad

B. L.

Quamvis omnem operam impendimus, ut omnia accurate B. L. exhiberentur; τὸ *Munach* tamen ubique scil. pag. 16. 20. 21. 23. 24. 25. 31. 33. 34. iusto in loco, np. accurate juxta Vocalem, haud offenditur; quod vero non Correctori, sed Typorum qualitati tribuendum.

pag	11.	Lin.	ult.	Lege	distinctius.
	{		{		{
	25.		3.		—
	}		}		{
					שׁוּפ
					שׁוּפ
					שׁוּפ

ANA-

ANALYSIS

Vocis

שׁוֹפְטִים

§. 1.

ANtequam Rem ipsam aggrediamur, *Vocalium, Consonarum, Accentuum & Syllabae Naturam generaliter* considerare necessū esse duximus; quorum Consideratio haud melius institui potest, quam positam cujuslibet Definitionem examinando, & circa eam Observationes notando: quibus praelibatis feliciter *Analysin* ipsam instituemus.

§. 2.

Vocalis Hebraeis est *Sonus per punctum notatus*; in qua Definitione duo praedicantur: *Primo* dicitur *Sonus*, quo potestas denotatur, eoque res-

A ctu

Et in Masorethae Vocales appellant
 מְנוּחָה motiones à rad. מְנוּחָה moveri job.
 IV. 14, 15. XXIIIX. 4. sicque non dif-
 fert à Linguis Occidentalibus, quod
 patet ex eorum Denominatione; *Lati-
 ni* enim easdem vocant Vocales; *Germ.*
 Laut = Buchstaben; *Belgae* Klinckers,
Dein quod per *Punctum* exprimatur,
 quo ad Scriptionem respicitur, eaque
 Relatione Vocales dicuntur נְקוּדָה pun-
 cta à rad. נְקָה punctis respersum esse
 Gen. XXX. 32. 35. 39. in quo autem
 differt ab aliis Linguis, Vocales suas
 certis figuris denotantibus. Praeterea
 velim observetur, Hebraeos *Tria* Vo-
 calium agnoscere *Genera*:

1. *Simplices*, quae unico puncto gau-
 dent. e. g. Chireck aliis breve di-
 ctum e.g. חֵרֵק, reliquaeq; Vocales bre-
 ves.
2. *Duplices*, quas duobus punctis
 denotant; e.g. Tzere חֵרֵק & Kametz חֵרֵק.
3. *Compositas*, puncto & Litera quie-
 scente consistentes; e.g. Chireck aliis
 longum dictum חֵרֵק, vel Cholem חֵרֵק,
 vel Schureck חֵרֵק.

§. 3. Lit.

Litterae sunt Signa ad consonandum apta. Dicimus eas *signa*, quod patet ex Hebr. denominatione, qui eas appellant *תו* vel *תו* à sing. *תו* signum, quod aliquid in mentem vel memoriam venire facit, & Grammaticis *Litera*, quia est Signum & Character vocis qualitatis legendae & proferendae à rad. *תו* venit, accesfit. Harum Natura, quemadmodum Vocalium est *Sonus* vel *sonare*, est (ut ita dicam) *Consonus* vel *consonare*; undè & à *Graecis* *συμφωνητα*, à *Latin.* *Consonae* & à *Belgis* *Meedeklinckers* vocantur. Habent igitur se tanquam Corpora mortua, omnis per se Motus nefcia, undè & *Rabb.* *Literam* dicunt *שתי*, *Vocalem* *תו*; Hinc in iis nulla observatur *Mutatio*, nisi quod, quae ejusdem organi (cujus defectu aut planè non, aut saltem difficile pronuntiarì possunt) inter se *Euphoniae* Causa permutentur. Praeterea observand: *Litteras* dividi in *Quiescentes* & *Mobiles*; priores coalescunt in *Conjunctio-*

ne cum Vocali, & sunt ו, י, ך, ם; *posteriores* Vocalem tantum beant nova Qualitate.

§. 4.

Accentus sunt certa *Signa* supra vel infra vel ad latus Syllabae occurrentia: pro quorum usu vario, variat eorundem *Definitio*. *Primo* enim sum agnoscunt Objectum Syllabas, & eatenus sunt Objecta omnium *Grammaticorum*, dicunturque *Grammatici*. *Dein* faciunt ad distinctionem & Conjunctionem Vocum & Sententiarum dirigendam, Orationem interpungendam, ipsamque Actionis Emphasin indicandam, *Syntacticique* vocantur, & sic sunt Objecta Eorum, qui ex professo de Accentuum studio egerunt: inter quos prae aliis eminent Clariss. *M. Casp. LEDEBUHRIUS* in Tract. *אוצרות הלשון הקדש Catena Sacra, WASMUTHUS, Reinccijs*; & nostris temporibus Celeberr: *FRANCKEN* in *Diacritica Sacra*; His autem palmam praeripuisse videtur Rev. *Philip. OUSEEL*, Ecelesiae Germ.

* V. Loefsch. d. Caufis L. H. pag. 332.

Germ. quae Lugduni colligitur, Pastor fideliff. Praeceptor olim meus desideratiffimus, cui praealiis in studio Philolog. & Theolog. plurimum debeo, qui praeterito anno Tr: edidit, cui Titulus שמעון אמת, in quo studii Accentualis alteram partem, sc. *Metricam* summa dexteritate & distinctione tractat, variisque hocce studium liberat Exceptionibus, adeo, ut facili negotio hujus Tractatus Manuductione Tirones intra duorum Mensium spatium, imò & privato studio institui possint; Idemque & alteram partem promittit, quam jam sub prelo sudare, brevique lucem visuram audivi. Denique Accentus secundum quorundam praesumptionem *Metro* inferviunt, de quorum usu cum Doctis Viris ingenuè nostram profiteamur ignorantiam, hujusque indagationem Sagacioribus pro tempore relinquimus, & potius pro instituto, respectu *primi usus*, Accentuum Definitionem addimus: Suntque *Accentus Notae Syllabam* infra vel supra eam, si occur-

A 3 rant;

rant, *elevantés*, dicunturque ab Hebr. *עָוָה* à *עָוָה* gustu vel sapore: ex quâ Denominatione apparet, quantum illi errent, qui Accentibus Vocalem prolongandi vim tribuunt, quippe cibum sapor non quantitate auget, sed qualitate eum vescenti commendat; accedit, si prolongarent Vocalem, deberent sonare vel consonare, quorum prius est Vocalium §. 2. posterius Literarum §. 3. sed Accentus efficiunt, ut percipiamus Vocalem, gratamque ejus pronuntiationem sentiamus,

§. 5.

Syllaba est Conjunctio Literae, vel Literarum cum Vocali, simultaneo sono pronuntianda. Quod sit Conjunctio, aliae etiam agnoscunt Linguae: Nam unde alias Graeci hanc vocant συλλαβήν, nisi à συλλαμβάνειν: hinc Latin. Syllaba. Germ. Sylbe. Patet praeterea & in primis ex Hebraeorum Consuetudine, qui ex sola vocali nullibi constituunt Syllabam, nec vocem cum Graecis à Vocali incipiunt, nec ullam Syllabam, nisi addito qualitatis signo i.e. Litera, vel
Nota

Nota Spiritus Lenis e. g. אַוָּא, אָמֵר.
 Dicimus Conjunctionem *Literae* vel
Literarum; sunt enim *alia* Segmenta
uno qualitatis signo gaudentia, vel in
 Initio e. g. אָ, vel in Fine Syllabae, e. g.
 אָתָּה; alia *pluribus*, ast haud ultra *bina*,
 e. g. אָתָּה, אָתָּה. Est Conjunctio Li-
 terae vel Literarum *cum Vocali*, & qui-
 dem necessario; Literae enim cum
 sint Natura sua omnis motus & soni
 nesciae §. 3. lin. 16. Sed tamen pronunti-
 andae, conjungi debent cum eo, cu-
 jus Natura hujus effectus capax,
 quod est *Vocalis*, cujus Natura est *Mo-
 tus* vel *sonus* §. 2. lin. 3. ex eadem Ratio-
 ne *Simultaneo sono* pronuntianda, ali-
 as ablato motore Corpus remaneret
 mortuum. Observant porro circa Syl-
 labam plerique Hebr. Grammatico-
 rum Filii, *duo ad minimum tempora ad
 perfectam constituendam Syllabam* re-
 quiri; quo observato, omnis Puncto-
 rum Mutationis Fundamentum jecisse
 videntur; Simulac enim quaecunque
 Syllaba, duobus gaudens temporibus,
 alterutro à quacunque Causa privetur,
 ibi

ibi puncti Mutationem observamus :
quod Exemplis probarem, nisi prius
Leſt. Temporis Naturam, ejusque va-
rietatem docere ſatius duceremus; Et
quidem recensendo, *primo*, à quibus
Syllaba *Incrementum* capiat; *Dein*,
quando patiatur *Decrementum*,

§. 6.

Incrementum capit Syllaba, ſi Vo-
calis *tempore* aliquo augeatur; *Tem-
pus* verò eſt certa *Mora*, in qua *Voca-
lis* pronunciatur: Tale *Tempus*,

I. *Quaelibet Vocalis* ad minimum *unum*
habet; ſimulac enim *Vocalem* defi-
nio per *Sonum* pronuntiandi §. 2. eo
ipſo *eidem* tribuo *Tempus*, in quo pro-
nuntietur, niſi ipſius *Naturam* deſtru-
ere ſit animus: adeoq; cum tale *Tem-
pus* cuilibet *Vocali* ſit *Naturale*, illud
appellemus *Effentiale*; quod *Tempus*
vel quam *moram Punctorū* Auctores
denotant per *unum punctum*, easq; *Voca-
les* vocamus *Simplices* §. 2. N. 1. e.g.
(.) *Chireck* aliis *brevedictum*; *Pathach*
(_) reliquaeq; *Vocales breves dictae*.
Verum ſunt & *Vocales duobus Tempo-
ribus*

ribus *Essentialibus* consistentes, duobusque *punctis* denotatae, quae nihil aliud, quam *duae vocales* juxta se positae; quemadmodum a *Germanis* & *Belgis* ad *Vocalis* longiorem denotandam pronuntiationem duo *a* & *e* conjunguntur in una Syllaba e. g. *Haar/ Heerde/ maer, breeken*: suntque *Tzere* (...) & *Kametz* (...) quorum * alterum denotat duo *Saezol* (...) alterum † *Cholem* & *Päthach*, quas *Vocales* inde *duplices* dicimus §. 2. N. 2. Hujus *posterioris* *Compositio* manifesta fit ex *Chaldaeorum* pronuntiatione: Circa eandem *Vocalem* sc. *Kametz* observandum, ejus *Figuram* in plerisque ferè *Codicibus* minus accurate typis imprimi, exhibent enim ejus *Figuram* per *Lineolam rectam*, *subscriptam lineolam perpendiculari rectae lineolae annexam* (...) quam figuram in *Antiquioribus* *Codicibus* accuratorem offendimus, qui eam quidem denotant per *lineolam rectam*, sed *subscripto puncto* lineolae rectae non *annexo* (·) qualem figuram

9119

B mihi

* V. *Alh. de Raadt* n^o b p. m. 20. 21.

† V. *ibid.* p. 17. 18. 19.

mihi nuper videre contigit in *Pentateucho aliquo M. S.* insigni, priscaque simplicitate venerabili; & in Plantiniana Editione Grammaticae *Johannis Isaaci* in quarto, anno 1564. pag. 3. & in Bibliis *STEPHANI* Hebraicis in quarto &c. ex cujus figurae Correctione ejus Compositionis qualitas manifestior apparet.

II. Quicquid vocalem morâ aliquâ auget; quod *Tempus* pro variâ Causâ efficiente variat, proque vario Vocalem affiendi modo diversam sibi vindicat Denominationem.

I. Omnes *Litterae* vel Consonantes *Quiescentes* אהוי ה. 3. lin. penult. novo Vocalem beant Tempore simulac ipsam insequuntur, & cum illa conjungendae: Certa enim mora requiritur antequam Vocalis colliquefcet cum Litera Quiescente; quod nec *Germanis* inulitatum, qui in Voce *wehrt* / illud *e* longius pronuntiant, quam si scriberetur sine *h.* & dicimus hoc *Tempus* à Causâ efficiente

ante, *Literale*, nam à Litera Vocalis
 augetur, e. g. *N*, quae Syllaba duo
 Tempora habet *Essentialia* sec. *N*.
 huj. *S*. & Tempus *Literale*, acce-
 dens per Literam quiescentem *N*.
 Ex his patet, quomodo Litera *Qui-*
escentes differat à *Mobili*; nimirum,
 quod illa Vocalem afficiat nova
Quantitate, sed non *Qualitate*, §. 3.
 in fin.

2. Omnes *Litterae Mobiles* cum Vocali
 à parte post connectendae novo Tem-
 pore Vocalem augent; Quarum
 Qualitas melius & clarius patefcet
 ex addito simili; Quemadmodum
 perorans in loco aliquo muris vel co-
 lumnis circumdato *clarius* & *Distin-*
ctius percipitur ab eo, qui muro af-
 fidet, quam qui in medio est collo-
 catus; Hujus enim auditus organa
 simplicibus rectis soni radiis com-
 moventur, dum illius non rectis
 tantum, sed & per repercussionem
 à muro binis quasi vicibus eodem
 fere momento afficiuntur; Sic & *cla-*
rius & *distinctius* Vocalis in pro-
 nun-

2. pronuntiatione exauditur ante *Literam*
Mobilem secum conjunctam; Ea
 enim per *Repercussionem* altera quasi
 vice percipitur, e. g. in Syllaba *ā* mi-
 nus clare animadvertitur Vocalis,
 quam in *ā*, ubi distinctius. Ad
 quem vero resultum certa exigitur
mora, quam *Tempus* vocamus, &
 quidem à Qualitate, *Repercussionis*,
 vel ab Effecto, *Claritatis*; adeo, ut in
 Syllaba *ā* duo habeamus Tempora,
 tum *Essentiale* N. i. huj. §. tum *Re-*
percussionis sive *Claritatis*.
 3. Augetur itidem Syllaba novo tem-
 pore ab *Accentuum* appositione, quo-
 rum est Syllabam elevare § 4. Qua-
 re si Syllabam augeat, multo ma-
 gis, immò *Vocalis sola* in ea occur-
 rens incrementum capiet, ut prin-
 cipalis Syllabae pars; observamus
 enim in pronuntiatione alicujus Syl-
 labae, in qua *Accentum Tonicum*
 offendimus, *Vocalem altius* pro-
 nuntiari, ergo mora aliqua beari,
 quam moram dicimus *Tempus*, &
 quidem à *Causa Efficiente Accentu-*
ale, ab afficiendi modo *Altitudinis*.
 Ho.

Horum Temporum Recensio scopo nostro sufficiat, reliquorum Commemorationem ulteriori labori nostro relinquamus.

§. 7.

Decrementum patitur Syllaba, siue si Vocalis ipsa aliqua de Causa tollatur, siue si Vocalis aliquo priuetur tempore. Prius fit, quando Consonans Syllabam aliquam incipiens rapitur ad praecedentem Syllabam; Hebraei enim nullam à Vocali incipiunt Syllabam §. 5. lin 9. ne Vocalem in vagum relinquunt: e. g. קָרַךְ in Niphal קָרַךְ, illud Kametz () tollitur in primâ radice Syllaba, quia ך rapitur ad praecedens praefixum ך, ut arctius cum eo coalescat, & relinquit Kametz () quare id tollitur, & ך accipit Notulam absentiae Vocalis §. 9. ut autem haec duo corpora mortua, scilicet ך & ך moveantur & pronuntiarî possint, prima litera ך accipit vocalem Chireck [] aliis breve dictum, hinc ex קָרַךְ fit קָרַךְ.

Posterius facit,

I. Quaelibet *Litera Mobilis* accedens

B 3

&

& conjungenda cum vocali à parte post, qua sua Conjunctione ulteriori Vocalis pronuntiacioni obicem ponit, impeditque, quo minus tam longe exaudiatur : quam *morae Privationem* Hebraei denotant mutando Vocalem duplicem in simplicem §. 2. n. 1. quae Ratio est, ob quam Vocalis duplex §. 2. n. 2. accedente Consonante nunquam servetur ; (nisi alia Circumstantia Mutationem ejus prohibeat, nempe *Accentus* in eadem Syllaba occurrens) sed transeat in simplicem §. 2. n. 1 e.g. in voce קָצַע in statu Confr. & cum insequente voce per lineolam Maccaph conjuncta, קָ mutatur in קַ & nihil fit, nisi quod *Litera Quiescens*, quae Vocali Libertatem concedit, mutetur in קַ Literam *Mobilem*, quae ulteriori Vocalis pronuntiacioni obicem ponit; ad hoc decrementum denotandum Hebraei Vocalem duplicem ex & consistentem §. 6. n. 1. fin: privant uno tempore Essentiali §. 6. n. 1. init. scilicet puncto & sic ex kamez () fit pathach () קָצַע.

2. Qui-

2. Quilibet *Accentus* occurrens in *ultima trisyllabae Vocis Syllaba*, gaudens in prima Syllaba Vocali duplici; quod attendenti apparet; Si enim pronuntiemus Vocem trisyllabam, animadvertemus, Vocalem primae Syllabae brevius exaudiri secundâ, & hanc ultimâ, festinat enim Sonus ad Tonum; hoc igitur modo duplex haec Vocalis in prima Syllaba privatur aliqua *mora*, quam Morae vel Temporis privationem Hebraei ostendunt, mutando vocalem duplicem in Simplicem §. 2. n. 1. 2. e. g. רָפִינָה rapina, inde Foemininum fit addendo ם cum praecedente () quae ultima Syllaba Accentum sibi vindicat, sicque esset רָפִינָה־ : Verum Vocalis duplex () in antepenultimo ab Accentu loco ex supra dictis amittit Tempus, hinc רָפִינָה , Pathach autem non sufficit ad Syllabam, utpote uno tantum Tempore, scilicet Essentiali, §. 6. n. 1. gaudens, §. 5. lin. 32. Ergo substituitur Nota absentiae Vocalis §. 9. sublatâ ipsâ Vocali, hinc רָפִינָה .

§. 8.

Quilibet Vocem §. 8.

In his modo recensitis Actionum
Causa efficiens est, si vox primitiva
vel Simplex transeat in statum Deri-
vationis vel Compositionis; Compositio
autem est, si vox Primitiva vel Radix ca-
piat incrementum sive *in Initio*, sive *in
Fine: Posterioris* Exemplum constitui-
mus Vocem אֶבְרָהָם insequentis A-
nalyseos object. quod secundum prae-
monita, addita fundamentali Regula
§. 5. in fin. memorata, scilicet, *quam-
libet Syllabam ad minimum duo requi-
rere Tempora*, Analytice considerabi-
mus, periculumque faciemus, om-
nisne Mutationis Ratio in promptu fue-
rit. Quare B. L. rogatum volumus,
ut accuratè ad praecedentes §§ atten-
dat, quo distinctius in sequentibus men-
tem nostram percipiat.

§. 9.
Hisce ita praemissis propius ad sco-
pum nostrum accedimus, & quod in
praecedentibus *generaliter* considera-
vimus, id *specialiter* in Objecto nostro
inquiremus, quod est Vox אֶבְרָהָם :

Haec,

Haec incipitur à Ψ , *Litera*, quemadmodum Hebraei nullam incipiunt Syllabam à sola Vocali §. 5. lin. 12. *Mobili* §. 3. in fin. §. 7. certo oris organo dicta, sc. *Dentibus*, hinc *Dentalis* dicta.

Hanc insequitur γ itidem *Litera*, sed *vel* *Quiescens* *vel* *Mobilis*; qualis hoc loco, apparebit in sequenti §. 10. in *Vocalium* Consideratione.

Hanc insequentem offendimus Θ *Literam* *Mobilem*, *Labiis* sacram, undè *Labialis* dicta.

Post hanc invenimus Υ *Literam* *Mobilem*, *Dentibus* sacratam, ideoque à Grammaticis *Dentalis* appellata.

Quintum locum occupat figura γ , *Litera* *vel* *Mobilis*, *vel* *Quiescens*.

Ultimum sibi vindicat locum Ξ *Mem* finale, *Litera* *Mobilis* §. 3. in fin. *Labiis* propria, & *Labialis* dicta.

Haec *Qualitatis* & *Quantitatis* signa omnis motus & pronuntiationis nescia *motore* suo opus habent, cujus defectu Corpora existunt mortua §. 3. Quare quaelibet *Litera* vel sub vel juxta se Vocali quadam stipatur, à qua *Motus* illi sperandus, sive *Notam* sub

se invenit, defectum Vocalis indicantem, à qua motum sibi promittere possit, quae est *Scheva*, quod est *Vinculum Consonantes diversas in unam Syllabam conjungens*; estque vel *Mobile*, vel *Quiescens*: *Prius* abducit literam cui subjacet quasi in Captivitatem e. g. שָׁרָה : *posterius* reducit suam Literam ad praecedentem e. g. רָהֵר

§. 10.

Prima Litera scilicet ו supernè ad Sinistram juxta se *Punctum* habet, Effsentiae Vocalis Notulam §. 2. & 6. n. 1. & quidem *unicum*, adeoque Vocalis *Simplicis* §. 2. n. 1. & quatenus *Punctum Tres* sibi vindicare potest *Sonos*, scilicet vel *i* vel *o*. vel *u*. Sed pro diverso loci situ peculiarem Sonum denotat: Si enim in *Medio* Literae *Quiescentis* reperiatur, np. ו , denotat *u*; *superne* juxta Literam *o*. e. g. ו ; *Infra* Literam *i*. e. g. ו ; Erit igitur hoc loco *o*.

Secunda est ו , de qua praecedente §. ancipites haerebamus, utrum sit *Litera Mobilis*, an *Quiescens*, qua haecitatione nos jam liberabimus, & determi-

mi-

minamus, scilicet, esse *Quiescentem*; quia nulla vocali, nec Notula absentiae Vocalis stipatur §. 9. & quatenus Quiescens, Natura etiam Quiescentis gaudet, cujus est, coalescere cum praecedente Vocali, quae hic est *Punctum Cholem*; Ideoque simplex coeteroquin Vocalis evadit *Composita* sc. ex Puncto & Litera Quiescente §. 2. n. 3. Quae observatio postea §. 16. usum suum habebit.

Tertia est ꝑ sub se habens Notulam absentiae Vocalis sc. *Scheva* & quidem *Quiescens* §. 9. in fin. Indicium, quod Sonum suum à praecedente Vocali expectet.

Quarta est Ꝓ sub se *unico puncto* gaudens, indicio Simplicis Vocalis §. 2. n. 1. & ratione situs denotante *i*.

Quinta est ꝓ *Litera* propter supra commemoratas Rationes *Quiescens*, eademque ratione coalescens cum praecedente Vocali sc. Puncto Chireck: transit igitur & *Simplex* haec Vocalis in *Compositam* §. 2. n. 3.

Ultima Litera est Ꝕ Mem finale, quae *explicite* quidem nullo stipatur

puncto, vel Notula absentiae Vocalis, sed *implicitè* sub se habet *Scheva*, quod in ultima cuiuslibet Vocis Litera omititur, (excepto Chaph finali ך & Schevate Quiescente, si aliud Scheva Quiescens praecedat, e.g. קַרְתַּי) quoniam nullum imminet periculum, ut haec Litera ad aliam rapiatur Syllabam.

§. 11.

Accentum in hac voce offendimus Tonicum *Munach* post & juxta vocalem Chireck, T onum vocis determinantem, & vocalem hanc elevantem, §. 4.

§. 12.

Syllabis Vox ׀ֿׁׂ׃ consistit *duabus* & quidem *perfectis*, quod manifestum fit ex cuiuslibet Syllabae *Temporum* examine;

Prima enim est ׁׁׂ׃, in qua

- . Punctum Cholem indicat *Tempus Essentiale* §. 6. n. 1.
- 2. Litera ׁ Tempus *Literale* §. 6. N. 2. n. 1.
- 3. Consonans ׃ largitur *Tempus Claritatis* §. 6. N. 2. n. 2.

Secunda est ׀ֿׁׂ׃, in qua

1. Pun.

1. Punctum Chireck est Nota Temporis *Essentialis*. §. 6. n. 1.
2. Litera ꝑ auget Vocalem Tempore *Literali* §. 6. N. 2. n. 1.
3. Mem Finale (⏏) Tempore *Clari- tatis* §. 6. N. 2. n. 2.
4. Denique Accentus Munach (◌̇) Vo- cali Moram addit *Altitudinis* §. 6. N. 2. n. 3.

Habemus igitur in Priori Syllaba *Tria*, in posteriori *Quatuor Tempora*: est §. 5. ad perfectam con- stituendam Syllabam, ad minimum *duo* desideraba- mus *Tempora*; quare jure merito con- cludimus; si *duo* Tempora sufficiant, quanto magis *tria* vel *quatuor*.

§. 13.

Nunc quorumlibet in Voce
 ⏏, ꝑ, ꝑ̇ occurrentium Naturae inda-
 gationi finem imponamus; Licet me-
 minerimus, Nos in praecedentibus
 §. 7. mentionem fecisse non tantum
 de Temporum Augmentatione, sed &
 de eorundem privatione, qualem in
 utraque Objecti nostri Syllaba unam
 ejusdemque Speciei offendimus, de
 C 3 qui

quibus autem in subsequentibus age-
mus §. 16,

§. 14.

Praelibatis hisce accingimus nos
ad Indagationem, *quare Vocalis* in ob-
jecto nostro occurrens *mutetur*. *Prin-*
cipalem omnis Vocalium Mutationis
Causam agnovimus in §. 8. Si Vox
Primitiva transeat in statum Compo-
sitionis, i.e. si Vox *vel* ab initiò, *vel* in
fine incrementum capiat; aut Causam
Mutationis *Secundariam* diximus, si
hocce Incremento praecedens Syllaba,
duobus tantum gaudens temporibus,
aliquo Tempore privetur, vel si hujus
Temporis privatio incidens in praecedentem
Syllabam, tribus vel pluribus
gaudentem Temporibus, Causa sit,
cur residua Tempora itidem auferantur,
donec *unicum* remaneat ad perfectam
Syllabam insufficientem: Quae ad
privationum Leges §. 7. attendenti
manifesta sunt.

§. 15.

Secundum easdem igitur Ratio-
nes, *Vocem nostram* examinare & re-
solvere pro tempore nostrum erit. Vox
ipsa

ipsa **שׁוֹפֵט** est in statu plurali, quod patet ex Terminatione **ִי**, à singul. **שׁוֹפֵט**: Est igitur in statu Compositionis, & quidem incrementum capit in fine, quae Causa Principalis omnis Mutationis: Terminatio enim **ִי** sibi vindicat Accentum ex praecedente Syllaba cui annectenda, hinc **שׁוֹפֵטִי**. quae Syllaba **שׁוֹפֵט** quatuor Tempora habet, scil. duo Essentialia (.) §. 6. N. 1; Accentuale (') §. 6. N. 2. n. 3. Clarity (ט) §. 6. N. 2. n. 2. Hujus Temporis Accentualis facta Translocatione ad Terminationem **ִי**, in Syllaba **שׁוֹפֵט** *Triare* remanent Tempora: hujusque *Accentus absentia* itidem Causa est, cur Vocalis hic occurrens duplex (.) subeat Mutationem, cum ejus praesentia impediret, quominus Litera ט in se Temporis privationem continens, simulac Vocali annectatur, in Vocalem duplicem agere valeat §. 7. n. 1. Hinc secundum Hebraeos ex **שׁוֹפֵטִי** fit **שׁוֹפֵטִי** }
 vel **שׁוֹפֵטִי** }
 (שׁוֹפֵטִי)
 ris privationem denotant, mutando Vocalem *duplicem* in *Simplicem*,
 ea

eaque Mutatio hocce instituitur modo, quod Vocalis *duplex* duo Essentialia Tempora habens, quorum Notulae sunt duo Puncta, alterutro Tempore, sive alterutrius Notula privetur §. 7. n. 2. Sicque Vocalis duplex (.) evadit Simplex *vel* Chireck, *vel* Saegol *vel* Pathach, quae sunt Vocales Simples §. 2. n. 1. Remanentque in Syllaba ם̣ adhuc duo Tempora, alterum *Essentiale*, alterum *Claritatis*; verum ut Terminatio ם̣. connectatur cum praecedente Syllaba, ipsaque Terminatio Syllaba evadat, ad quam legitime constituendam non tantum sufficientia requiruntur Tempora, sed & *Littera* inchoetur necesse est §. 5. sibi vindicat ex praecedente Syllaba *Litteram*

׃ ם̣, hinc ם̣. ן̣, ן̣ ן̣, sicque privatur ן̣

Tempore Claritatis, quod in ן̣ latebat; atque ita remanet *unicum* Tempus ad perfectam Syllabam haud sufficiens, quod est *Essentiale* Tempus §. 6. N 1. & abit in Notulam Absentiae Vocalis scil. Scheva & quidem Qui-
escens,

escens, signum à praecedente Vocali
sonum sibi esse expectandum §. 9. in
fin. sicque evadit ex שׁוֹפֵט שׁוֹפֵט
§. 16.

Hocce ב addito Syllabae שׁוֹ scil.
שׁוֹפֵט augetur haec Syllaba Tempore
Claritatis §. 6. N. 2. n. 2. §. 12. n. 3. Sed
& simul Terminum ponere praecedenti
Vocali videtur, quem defectum di-
ximus Temporis privationem, Cau-
sam mutandae praecedentis Vocalis
§. 7. n. 1. Et observavimus in pleris-
que Grammaticis generalem Regulam,
*Vocalem longam ante consonantem con-
nectendam mutari in brevem*; ab iisdem
que hancce Vocale *Cholem*, sic scri-
ptam, inter *longas* numerari; Secun-
dum quam Regulam igitur haec Vo-
calis *Cholem* (י) mutanda fuisset: quod
autem Effectus aliter docet, quippe
hisce Circumstantiis occurrens Vocalis
Cholem, plerumque Mutationem haud
subiit. Quare illius Regulae Aucto-
res existimamus teneri, *vel* affirmare,
hancce Regulam in hacce Vocali *Cho-
lem*

D

lem

lem exceptionem pati, vel concedere, hancce Vocalem *Cholem*, sic i scriptam, minus accurate *longam* dici: *Prius* concedunt, itaque Regulam sine Causa exceptione onerant, nullius Exceptionis hujus Causae facta Mentione; *Posterius* Nos affirmamus: nam nullo respectu Vocalis haec *Cholem longa* dici potest; quippe ejus Longitudo vel appareret ex *pronuntiatione*, vel *Scriptione*; ast in *Pronuntiatione* non longior observatur ipso Pathach vel Chireck, quod ab iis breve dicitur: nec in *Scriptione* punctum *rs* *Cholem* cum Litera Quiescente junctum magis Vocalis evadit, quam reliquae Vocales ipsis breves dictae; nisi forsitan, quod *Cholem* i duobus gaudeat Temporibus §. 6. N. 1. & 2. n. 1. §. 12. n. 1. Verum eo respectu aequae bene omnes Vocales ipsorum breves dictae junctae cum litera Mobili, itidem duo Tempora habentes, Vocales *Longae* dici possent, quod tamen & eorum contradicit Hypothesi. Nos vero facta hujus Regulae Correctione cum Cl. *Alh. de RAADT* eam talem agnoscimus:

Omnis

Omnis Vocalis DUPLEX §. 2. N. 2. *oc-*
currens ante literam mobilem cum ea
conjungenda mutatur in SIMPLICEM
 § 2, N. 1. Simulque Rationes subjun-
 gimus, cur Vocalis Composita in Syl-
 laba פֿױ iisdem Circumstantiis occur-
 rens Mutationis periculum haud su-
 beat: Ponamus enim causam Tem-
 poris Privationis in litera פֿ latentem
 in vocalem praecedentem י Cholem
 agere posse; Tunc aget in eam *vel*
 ut Literam, *vel* ut Punctum i. e. Vocalem:
 Quatenus *Litera*, non est capax
 objectum Mutationis, nam פֿ Conso-
 nans non terminum ponit corpori
 mortuo §. 4. Sed sono i. e. Vocali; Er-
 go aget in Cholem, quatenus *Pun-*
ctum i. e. Vocalem. Ponamus igitur por-
 ro, Literam פֿ potestatem suam exer-
 cere in illud punctum & *mutet* i. e. ali-
 quo tempore *Essentiali* privet, tunc ex
 פֿױ evadet פֿױ; Quare י nec post se,
 nec sub se, nec ante se Vocalem ha-
 bens accipiet ad minimum sub se Sche-
 va, Notulam Absentiae Vocalis §. 9. erit
 igitur פֿױ: Literae vero sine Vocali
 sunt Corpora mortua §. 3. lin. 15. nec

Syllabam constituere possunt §. 5. lin.
 21. Praeterea omnis Syllaba ab Hebraeis
ad summum duabus incipitur Conso-
 nantibus §. 5. lin. 18. quod Fundamen-
 tum illius Regulae, duobus concur-
 rentibus Schevatibus, prius muta-
 tur in vocalem simplicem: quâ ob-
 servatâ Regulâ, tres illae literae פֿשׁ
 sonum accipient, constituentque Sylla-
 bam, haecque erit *sive* פֿשׁ vel פֿשׁ vel
 פֿשׁ *sive* פֿשׁ vel פֿשׁ vel פֿשׁ. Nunc
 quaeso, ad hasce Mutationes B. L. at-
 tendat: Causae Efficientis Temporis
 privationis in פֿ latentis Effectus de-
 bebat esse, Vocalem praecedentem Com-
 positam † Cholem privare suo Tempo-
 re Essentiali; quo facto propter supra-
 modo memoratas Rationes Tempus
 Essentialiale redit, quod in sex supra-
 memoratis Syllabis observare
 est; sicque Effectus annullatur, idem
 enim per idem corrigeretur. Praete-
 rea nec Causa Temporis privationis
 in praecedens Cholem, quatenus Vo-
 calem, agere potest, quippe quae con-
 tra hujus aggressum litera Quiescente
 munitur.

Hisce § praeced. consideratis non penitus negamus, hancce Vocalem *Compositam Cholem*, salvis punctorum Literarumque Legibus, posse transire in *Simplicem*, itidem *Cholem*, quatenus *Punctum* tantum est; quippe alia adhuc mutandi Ratio memoratu digna & Hebraeis usitatissima restat, qui hancce Vocalem *Compositam Cholem*, hisce circumstantiis, sc. cum Consonante insequente jungenda, occurrentem, solent mutare in vocalem simplicem Grammaticis *Kametz-katuph* dictam e.g. אִבְּלָהּ ex אִבְּלָהּ. Verum enim vero posset hac occasione Qu. institui; Quomodo Vocalis, duplicis Speciem prae se ferens, Simplicis munere fungi possit? Ad hanc Qu. respondemus sequentem in modum: Certum quidem est, hocce Grammaticis *Kametz-katuph* dictum quoad figuram externam & Scriptionem esse Vocalem duplicem, sed significare revera *Simplicem*: Ad *Cholem* denotandum, quatenus Vocalem, sufficit unum *Punctum* §. 10. lin. 11. & eatenus con-

convenit cum puncto Chireck; sed loci respectu differunt, quorum alterum ponitur superne juxta Literam, alterum infra Literam §. 10. neigitur punctum hoc sub Litera existimeretur Chireck, additur Pathach, hoc loco signum differentiae, scil. quod altera pars τ̄ Kametz, & non τ̄ Chireck sit: (hoc eodem jure affirmare possum, quo Cl. *Alb. de Raadt* asserit Pathach in Cateph-Pathach Signum, qua oris figura Consonans, sub qua offendatur, pronuntiari debeat, negatque illi Quantitatem) quippe absurdum sanè esset existimare, Punctorum Auctorem vel Auctores ad mutandam Vocalem Compositam in Simplicem usos fuisse Vocali duplici, si-ve vice versa adhibuisse Vocalem duplicem, quaepostea in Compositam transit, ad denotandum magis Vocalem, cum tamen Vocalis duplex magis sit Vocalis Composita.

§. 18.

Praeterea posset & Nobis objici ex Cl. *ALTINGII Fund. L. H. §. 37. n. 2.* Duo illa puncta sub a occurrentia, non

D 3

esse

esse Scheva *Quiescens*, sed *Mobile*;
 Verum probè norandum, Nos haud
 admittere Distinctionem hanc in Vo-
 cales *breves & longas*, sed eas, quas
 Cl. *Altingius* Longas appellat, distin-
 guere in *duplices & Compositas*; Nos-
 que assentiri huic Regulae quoad Du-
 plices, sed non quoad Compositas:
 Cessante igitur *Causa*, cessat & *Effe-*
ctus.

§. 19.

Hocce observato Ordine, Ratio-
 nes alterius Rationis mutandae Vo-
 calis Origines sunt, omnesque respec-
 tu ejusdem finis *Causae Efficientes*
 sunt *Sociae*; & sec: *Literarum puncto-*
rumque Naturam Analysis fuit accu-
 rata: Hocce, inquam, Ordine; nam
 non video, cur (...) Tzere in objecto
 transeat in Scheva & non aequè bene
 אָשׁוּב dicatur, quam אָשׁוּב il-
 laesis iisdem *Literarum punctorum-*
que Legibus; nisi quod hoc dependeat
 à solo *Analysin instituendi ordine*:
 nam §. 15. lin. 18. mutandae *Vocalis Du-*
plicis (...) in *Simplicem* sc. Chireck, sae-
 gol vel *Pathach Causam remotam* dixi-
 mus

mus *Accentus absentiam, & proximam*
Literam Mobilem ם; ast ejusdem *Ac-*
centus praesentiam agnovimus *Cau-*
sam, quominus *Causa* *Temporis* *pr-*
ivationis in ם latens in praecedentem
Vocalem *duplicem* agere possit. *Qua-*
re si *Causa* *mutandae* *Vocalis* *Duplicis*
in simplicem *proxima*, sc. ם, *prius* *ra-*
piatur ad *Terminationem* ם ipso
Accentu, & *postea* *Accentus*, nulla re-
manet *Ratio*, quae *duplicis* *Vocalis*
() *Mutationem* *urgeat*, cum ipsa ad
perfectam *Syllabam*, *positis* *Circum-*
stantiis, *sufficiens* sit. Quae ut *plani-*
us *appareant* *repetamus* *supra* §. 15.
conmemoratam *Analysin* *mutatis* *mu-*
tandis.

§. 20.
 תו םא״ו Particip. Benon. Sing.
 accedat *Terminatio* *Nota* *Pluralis* *Nu-*
meri ם, hinc ם״ םא״ו, quae *Ter-*
minatio, ut *coalescat* cum *Voce* *con-*
jungenda, *Syllabam* *que* *efficiat*, *tribuit*
sibi ם, hinc ם״ םא״ו: Denique *Ter-*
minatio *haec* *sibi* *vindicat* *Accentum*,
 hinc ם״ םא״ו. Quae *Analys*, *quem-*
admodum *succinctior*, sic & nobis *vi-*
 de-

detur *Convenientior*, quando post Literae Mobilis ꝫ ablationem Accentus demum transferatur ad Terminationem; quippe Accentus tamdiu Vocali est conservandus, donec alia Ratio ejus exigat ablationem: ast Terminatio ꝫ, sibi eum vindicat, *vel* ut Syllaba, *vel* ut Terminatio hujus Vocis; ut *Syllaba* eum sibi tribuere nequit, nam nondum est Syllaba, nisi à Litera secundum Hebr. Consuetudinem incipiatur §. 5. Ergo Litera ꝫ prius auferenda: Nec ut *Terminatio* illius Vocis Accentum sibi tribuere potest, *disjunctim* enim considerata à Voce שׂוּׁׁ non est Terminatio illius Vocis, sed *conjunctim*, & sic Litera ꝫ ejus Syllabae erit Pars *Essentialis*.

§. 21

Verum descripta in §. 20. *Analysis* denuo Nobis Generalem Regulam in Grammaticis observatam corrigendi largitur Occasionem; Nam Vox שׂוּׁׁ Bifyllaba in plur. evadit Trifyllaba sc. שׂוּׁׁׁ & habet Accentum in *ultima*: Generalis autem Regula

E est,

est, *Vocalis longa, occurrens in Antepenultimo loco ab Accentu, mutetur in brevem*; Quae Circumstantiae in Voce **וַיִּשְׁמַע** occurrunt, sed nec ulla observatur Mutatio. Resolutio hujus in promptu esset, nisi Cramben biscotam recoquendo in Lectore & Nobis fastidium excitaremus, B. L. ad §. 16. remittimus; iisdem enim ferè Rationibus uteremur, quarum in eod. §. mentionem fecimus: Res eadem est, nisi quod differat in *Causa Efficiente.*
 §. 16. *Causa efficiens erat privatio Temporis in Litera Mobili latens §. 7. n. 1.*
 Hoc vero loco est *Accentus occurrens in ultima Vocis Trisyllabae Syllaba §. 7. n. 2.* Erit igitur Nobis haec Generalis Regula Talis: *Vocalis quaelibet DUPLEX occurrens in antepenultimo loco ab Accentu (salvis Circumstantiis) mutetur in SIMPLICEM.*

§. 22.

Sic pro Scopo nostro, quantum brevitati studentii licuit, satisfactum judicamus, Nobisque persuademus; ad oculum **HOCCE EXEMPLO**

no-

nostro demonstratum esse, quantum utilitatis *Litterarum Punctorumque Naturae* Indagatio & in *Analyfi observatus ordo* conferat, ad cujuslibet Vocalis mutationis reddendas Rationes; adeo, ut quamlibet Vocem Compositam ita examinanti nihil reliquum sit, quam ut attendat, quibus Circumstantiis, quaque Occasione inter Vocales Simples, quantitate easdem, *hanc* potius, quam *aliam* Hebraei usurpent (quemadmodum observatum est, eos sub gutturalibus plerumque *ro* Pathach amare) quibus Vocalibus *affixa*, & *Praefixa*, *Afformantes* & *Praeformantes* Voci primitivae soleant jungi, & quales sint *Vocales* primae & secundae Radicalis pro diversis Verborum *Modis* & *Temporibus*.

§. 23.

Felices sane Nos existimabimus, si quid utilitatis ex *hocce Conatu nostro* in B. L. redundaverit, nec hancce gloriam quidem dexteritati nostrae, sed Cl. *Alb. de Raadt* Eruditioni tribuemus; sufficit enim pro *Tempore* cum fa-

G2 pi-

pietibus sapere, quam vacillante ingenio nova moliri : Attamen Vires novae addentur, quo majori Voluptate, Diligentia, Assiduitate & festinatione *prolixioris laboris* proposito fitum ad finem perducamus.

Be. 3261.

80

ULB Halle

001 602 624

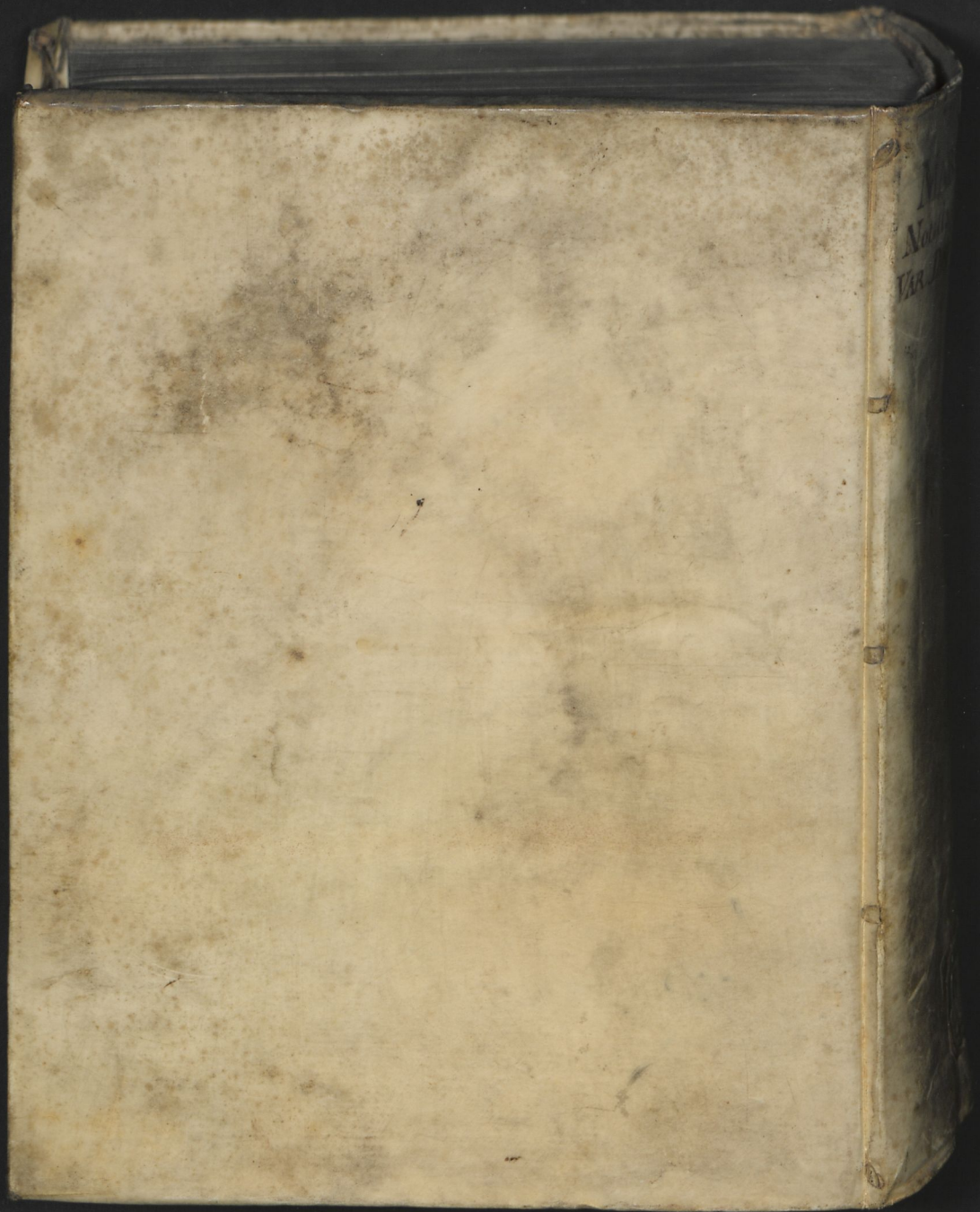
3

1018

1018

19 m

בִּיעֵה
ANALYSIS

Vocis

שׁוֹפְטִים

Secundum

Consonarum Punctorum-
que Naturam.

Praemisso

Omnis Punctorum Mutationis
Fundamento

Ad

Illustrandum Tractatum

VIRI

Maximè Venerandi

DN. Alhardi de Raadt,

SS. Th. & Philol. Doctoris,

Cui Titulus

סוגית הנקוד

Demonstrata

à

Friederich Siegfried King / Francf.

March. SS. Th. & Phil. Cult.

BEROLINI, E Typographia Regia, 1715.

t.

*Viro
Max: Venerando
Dno Avimesio
S.S. Th. Doct: et Pro
fess: Ord:*

